



Arrest

nr. 185 159 van 6 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Yonmara Paghmani (district Mazar-i- Sharif, provincie Balkh). U ging naar school tot de achtste graad. Volgens uw taskara bent u zeventien jaar. Na een leeftijdsonderzoek uitgevoerd door de Dienst Voogdij wijzigde uw huidige leeftijd naar negentien jaar.

Uw vader werkt sedert tien à twaalf jaar als chauffeur voor Mirwais Rabe, directeur van het ziekenhuis genaamd 'Ebne Sina Balkhi'. Uw vader ontving telefonische bedreigingen van de Taliban. Ze dreigden er mee zijn familie te vermoorden indien hij niet zou ingaan op hun eis, namelijk Mirwais Rabe

vermoorden. Een week voor uw vertrek, in de maand mizan van 1394 (september/oktober 2015), trachtte de Taliban u te ontvoeren toen u onderweg was van school naar huis. U kon ontsnappen en vond een schuilplaats in een huis in de buurt. Daar contacteerde u uw vader, die u vervolgens met politieagenten kwam ophalen. Zij brachten u naar het politiekantoor voor een verklaring. Enkele dagen later ging u met uw vader ook naar de 'Nationale Veiligheid', waar u eveneens een verklaring aflegde in verband met voorgaand incident.

Na het incident ontving uw vader opnieuw een dreigtelefoon. Uw vader vond het te gevaarlijk voor u om in het land te blijven en besloot om een smokkelaar voor u te regelen. Een week na het incident verliet u Afghanistan, op 8 of 9 oktober 2015. Via Iran, Turkije, Griekenland, enkele voor u onbekende landen en Duitsland bent u in België geraakt op 19 november 2015. U vroeg asiel aan op zeven december 2015.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest opnieuw te worden gevisieerd door de Taliban.

Enkele maanden na uw vertrek verliet de rest van uw gezin, op uw vader na, eveneens Afghanistan. U weet niet waar ze zich bevinden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u achttien foto's, uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader, een verslag van de nationale veiligheid, een verslag van de politie en een enveloppe neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 15 februari 2016, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van een 2 jaar een goede schatting is. Dat u op 16.09.1378 (= 07.12.1999) zou zijn geboren, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De door u voorgelegde identiteitskaart (taskara) kan deze beoordeling niet veranderen, aangezien dit document eenvoudig nagemaakt kan worden (zie rapport "Corruptie en valse documenten" toegevoegd aan uw dossier). De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Verder kan het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw asielrelaas weinig plausibel overkomt. Zo is het verwonderlijk dat u verklaart dat uw vader tot op de dag van uw gehoor op het CGVS zijn werkzaamheden blijft uitoefenen (CGVS, p.5), hoewel hij reeds meerdere bedreigingen ontving van de Taliban hieromtrent (CGVS, p.13). Hoewel uw vader weliswaar na het vertrek van uw gezinsleden permanent op zijn werkplaats leefde (CGVS, p. 6), lijkt het weinig aannemelijk dat de Taliban uw vader niet op een of andere manier zouden hebben kunnen vatten, indien echt gewenst. Dat u diende te vluchten maar dat de chauffeur van Mirwais Rabe zijn activiteiten ogenschijnlijk zonder problemen kan voortzetten, is opmerkelijk.

Bovendien is het merkwaardig dat u geen weet heeft of er na uw vertrek, nu toch al meer dan een jaar geleden, nog incidenten zijn geweest met uw familie. Hoewel u om de twee à drie weken contact heeft met uw vader, beweert u zelf nooit te hebben gevraagd of er nog incidenten plaatsvonden na uw vertrek (CGVS, p.17). Een bevreemdende vaststelling voor iemand die naar eigen zeggen enorm begaan is met zijn gezinsleden. Bovendien dient te worden gewezen op de opmerkelijke vaststelling dat u niet op de hoogte bent van waar uw gezinsleden zich momenteel bevinden. Gezien uw veelvuldige contacten met uw vader lijkt zulks niet geloofwaardig (CGVS, p.7). Hij wist u wel te vertellen dat hij permanent op zijn werk woont en dat uw andere gezinsleden, met name uw moeder, broer en drie zussen, een tijdje na uw vertrek eveneens Afghanistan verlieten (CGVS, p.7). Hoewel u tijdens uw eerste gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), meer dan zes maanden na uw vertrek, wist te vertellen dat uw gezinsleden zich nog in Paghmani bevonden, kan u tijdens uw gehoor bij het CGVS daarentegen niet aangeven waar ze zich momenteel bevinden noch wanneer ze Afghanistan verlieten. Als antwoord op de vraag

waarom u niet over deze informatie beschikt, antwoordt u dat uw vader deze informatie achterhoudt, maar waarom weet u echter niet (CGVS, p.27). Dergelijke verklaring kan niet als afdoende worden beschouwd. Het is zeer opmerkelijk dat u niet weet wat er sinds uw vertrek met uw familie zou zijn gebeurd.

Verder dient te worden gewezen op uw gebrekkige kennis omtrent Mirwais Rabe zelf, de man waarvoor uw vader reeds tien à twaalf jaar als chauffeur werkte (CGVS, p. 5). Vooreerst is het opmerkelijk dat u bij DVZ aangeeft dat Mirwais Rabe de Minister van Gezondheid is (vragenlijst, vraag 5) maar dat u op het CGVS verklaart dat hij de directeur is van een ziekenhuis (CGVS, p.4). Met deze toch wel uiteenlopende verklaringen geconfronteerd, verklaart u dat u dit antwoord niet gaf bij DVZ (CGVS, p.27), een verklaring die niet als afdoende kan worden beschouwd. De verklaring die u aflegde bij DVZ werd namelijk herhaald door een tolk die het Dari machtig is. Hoewel het CGVS zich bewust is van het feit dat fouten kunnen optreden tijdens vertalingen, is het verschil tussen zijnde directeur van een ziekenhuis en Minister van Gezondheid dermate groot dat het eerder onwaarschijnlijk lijkt dat deze fout zich voordeed. Evenmin bent u op de hoogte van andere functies die Mirwais Rabe bekleedde (CGVS, p. 27). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat Mirwais Rabe reeds verschillende jaren aan het hoofd staat van het 'Departement van Volksgezondheid' te Balkh (zie administratief dossier). Gezien u beweert dat uw vader reeds jaren voor hem werkte, mag redelijkerwijs worden verwacht dat u over deze informatie beschikt. Hiernaast dient te worden gewezen op uw algemene gebrekkige kennis van de functie van uw vader en zijn relatie met Mirwais Rabe. Zo verklaarde u dat uw vader thuis telkens werd afgezet door de lijfwachten van Mirwais Rabe, in de wagen waar hij zelf altijd mee rondreed. Bevreemdend is het dan dat u niet eens het merk van de auto van uw vader kent (CGVS, p.11), noch dat u deze lijfwachten persoonlijk kent (CGVS, p.16). Eveneens merkwaardig is het dat u niet weet of er ooit een collega van uw vader ook bedreigingen ontving van de Taliban (CGVS, p.26). Opmerkelijk is dat u evenmin weet hoe uw vader Mirwais Rabe heeft leren kennen (CGVS, p.26), noch hoe hij aan zijn functie geraakte (CGVS, p. 11). Gezien uw vader meer dan tien jaar als enige chauffeur voor Mirwais Rabe actief was, een functie waarbij het interpersoonlijk contact tussen twee personen sowieso al aanzienlijk is, lijkt het merkwaardig dat u dergelijke zaken niet kan verduidelijken. Bovendien is het vreemd dat u Mirwais Rabe, in die lange tijd dat uw vader voor hem zou hebben gewerkt, nooit persoonlijk ontmoette (CGVS, p.16). Verder dient te worden gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen omtrent eerdere aanslagen op Mirwais Rabe. Aanvankelijk geeft u aan dat er reeds meerdere aanslagen tegen hem waren geweest maar dat hij overleefde dankzij zijn kogelvrije auto (CGVS, p.10). Verder gevraagd naar deze incidenten kan u echter slechts één voorval benoemen, namelijk een poging tot zelfmoordaanslag in het ziekenhuis (CGVS, p.15), een voorval dat absoluut niet gerelateerd is aan een kogelvrije auto. Hoewel uw vader tijdens deze aanslag ook aanwezig zou zijn geweest, kan u dit incident niet eens situeren in de tijd (CGVS, p.15). Over een aanslag gerelateerd aan een kogelvrije auto, of andere incidenten, weet u echter niets concreet te vertellen (CGVS, p.15), hoewel u wel aanvankelijk beweert dat uw vader samen was met Mirwais Rabe tijdens die incidenten (CGVS, p.15). De geloofwaardigheid omtrent deze eerdere aanslagen wordt des te meer ondermijnd wanneer u achteraf verklaart dat u geen weet heeft of uw vader bij andere incidenten betrokken was (CGVS, p.15). Dergelijk vaag en inconsistent relaas ondergraaft uw geloofwaardigheid verder.

U legt tal van foto's neer waarop Mirwais Rabe te zien is met zowel vooraanstaande figuren als met zijn chauffeur (CGVS, p 22 & 23). Het is echter merkwaardig dat u geen enkele foto voorlegt waarop u zelf te zien bent met deze chauffeur. Hiernaar gevraagd zegt u dat dergelijke foto's wel bestaan, maar dat u hier niet over beschikt (CGVS, p. 22). Men zou verwachten dat iemand die dergelijke link met zijn vader en Mirwais Rabe tracht aan te tonen, reeds de moeite zou hebben genomen om deze foto's ook te laten opsturen. Bevreemdend is eveneens dat u beweert dat uw vader degene is die u documenten verstuurde (CGVS, p. 23), maar dat de afzender genoteerd op de enveloppe ene 'M.(...) A.(...) J.(...) R.(...)' is. Gevraagd wie deze persoon is, beweert u dat deze voor u totaal onbekend is (CGVS, p. 23). Vervolgens verklaart u dat uw vader altijd op zijn werk zat en het druk had en hierdoor mogelijks de opdracht gaf aan iemand anders om deze op te sturen (CGVS, p 23). Deze uitleg is echter weinig plausibel. Uw vader was namelijk actief als chauffeur en bovendien zeer begaan met de veiligheid van zijn gezin, waardoor men redelijkerwijs kan verwachten dat hij zich zelf om deze documenten zou ontfemen.

Verder dient te worden gewezen op de weinig aannemelijke reactie van Mirwais Rabe omtrent uw vlucht uit Afghanistan. U verklaart dat Mirwais Rabe niet op de hoogte is van de bedreigingen aan het adres van uw vader (CGVS, p. 11). Op de vraag waarom uw vader Mirwais Rabe niet inlichtte over de bedreigingen die hij ontving, antwoordt u dat dit deels uit schrik was dat de Taliban zijn familie iets zou aandoen (CGVS, p.14). Gezien u beweert dat uw hele gezin Afghanistan verliet, is bovenstaande

bewering zeer ongeloofwaardig. U legt daarnaast tegenstrijdige verklaringen af op de vraag of hij op de hoogte is van de poging tot ontvoering. Zo zegt u eerst dat Mirwais Rabe op de hoogte is van de poging tot uw ontvoering maar dat hij een belangrijk persoon is en daarom geen interesse toont in dit incident (CGVS, p.14). Voor een persoon die volgens u reeds meerdere aanslagen overleefde, is het weinig plausibel om een desinteresse te tonen voor de ontvoering van de zoon van zijn enige chauffeur. Later verklaart u dan weer dat Mirwais Rabe niet op de hoogte is van deze poging, maar enkel weet heeft van uw vertrek uit Afghanistan, dit omdat uw vader het hem enkele maanden na uw vertrek vertelde (CGVS, p.18). Het is echter bevreemdend dat een persoon die politiek actief is en aangetrouwde familie is van een machtig man als provinciegouverneur Atta Muhammad Nur, niet op de hoogte zou zijn van dit incident. Immers, u beweert in de week voor uw vertrek zowel verklaringen te hebben afgelegd bij de lokale politie als bij 'Nationale Veiligheidsraad', informatie die dan ook hoogstwaarschijnlijk bij Mirwais Rabe zelf terecht zou komen. In lijn met voorgenoemde lijkt het daarenboven ongeloofwaardig dat Mirwais Rabe, een man die volgens uw verklaringen reeds meerdere aanslagen overleefde, een persoon in dienst zou houden waarvan hij weet dat zijn gezinsleden vluchtten voor de Taliban en waarvan het hem bekend is dat deze persoon zelf opgedragen werd hem te vermoorden.

Verder bent u maar weinig op de hoogte van de bedreigingen die uw vader ontving. Zo verklaart u dat de Taliban uw vader opdroeg om Mirwais Rabe te vermoorden, maar kan u enkel zeggen dat hij explosieven in diens auto moest verstoppen of de man gewoon doodschieten (CGVS, p.8). Deze gebrekkige kennis ondermijnt des te meer de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Ook het feit dat u niet weet of uw vader na uw vertrek nog problemen zou hebben gekend, brengt ernstige twijfels met zich mee (CGVS, p.17). U verklaart die vraag nooit te hebben gesteld aan uw vader waar u om de twee à drie weken contact mee heeft (CGVS, p.17). Voor iemand die met dergelijke angst zijn land verliet, is deze verklaring uiterst ongeloofwaardig.

Door bovenstaand geheel van vaststellingen kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan de beweerde activiteiten van uw vader voor Mirwais Rabe. Gezien u het niet geloofwaardig maakt dat uw vader de chauffeur van Mirwais Rabe is, kan het CGVS bijgevolg weinig geloof hechten aan uw verklaring dat een poging tot ontvoering door de Taliban zou hebben plaatsgevonden. Bovendien is het zeer verwonderlijk dat u als voetganger zou zijn ontsnapt aan gewapende mannen die zich verplaatsten met de wagen. Uit uw verklaring blijkt daarenboven dat u specifiek gevisieerd werd, uw vader vermoedde namelijk dat ze u wilden ontvoeren om de druk op hem op te voeren (CGVS, p.8 &9). Gezien de Taliban u trachtte te ontvoeren terwijl u te voet naar huis ging en nadat u zonet afscheid nam van vrienden, lijkt het er op dat ze kennis hadden over uw dagdagelijkse gedrag. Uit voorgaande mag men dan ook aannemen dat de Taliban, die bovendien ook het telefoonnummer van uw vader konden bemachtigen, ook op de hoogte zouden zijn van waar uw familie exact woonde. U verklaart nog een week thuis te hebben geleefd en niet buiten te zijn gekomen na het incident (CGVS, p.13). Voor iemand die zopas ontsnapte aan een poging tot ontvoering op weg naar huis en die beweert hierdoor doodsangsten te hebben doorstaan lijkt het weinig plausibel dat deze persoon zich gewoon thuis zou verschuilen voor de Taliban. Bovenstaande vaststellingen leiden onvermijdelijk tot de conclusie dat uw relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk

verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar e-Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar e-Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op “high-profile” doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in de westelijke en zuidelijke districten, met name Chintal, Chahar Bolak, en Keshendeh. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Zoals reeds hierboven besproken kunnen de door u voorgelegde foto's de link tussen u en de personen op de foto's niet aantonen. Dat de man op de foto's uw vader is, is gezien bovenstaande vaststellingen niet geloofwaardig. De taskara die u voorlegt, dient uw zagezegde minderjarigheid te bevestigen. Er kan dan ook worden getwijfeld aan de authenticiteit van dit stuk. In verband met de overige documenten die u voorlegt, met name een kopie van de taskara van uw vader, een verslag van de nationale veiligheid en een verslag van de politie dient te worden opgemerkt dat zij enkel bewijswaarde hebben indien zij

worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat bij u niet het geval is. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat – generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 4, § 3, c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG), van artikel 27 van “*het Koninklijk besluit van 11 maart 2003*”, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van “*de algemene motiveringsplicht*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

"Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 15 februari 2016, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van een 2 jaar een goede schatting is. Dat u op 16.09.1378 (= 07.12.1999) zou zijn geboren, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De door u voorgelegde identiteitskaart (taskara) kan deze beoordeling niet veranderen, aangezien dit document eenvoudig nagemaakt kan worden (zie rapport "Corruptie en valse documenten" toegevoegd aan uw dossier). De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Verder kan het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw asielrelaas weinig plausibel overkomt. Zo is het verwonderlijk dat u verklaart dat uw vader tot op de dag van uw gehoor op het CGVS zijn werkzaamheden blijft uitoefenen (CGVS, p.5), hoewel hij reeds meerdere bedreigingen ontving van de Taliban hieromtrent (CGVS, p.13). Hoewel uw vader weliswaar na het vertrek van uw gezinsleden permanent op zijn werkplaats leefde (CGVS, p. 6), lijkt het weinig aannemelijk dat de Taliban uw vader niet op een of andere manier zouden hebben kunnen vatten, indien echt gewenst. Dat u diende te vluchten maar dat de chauffeur van Mirwais Rabe zijn activiteiten ogenschijnlijk zonder problemen kan voortzetten, is opmerkelijk.

Bovendien is het merkwaardig dat u geen weet heeft of er na uw vertrek, nu toch al meer dan een jaar geleden, nog incidenten zijn geweest met uw familie. Hoewel u om de twee à drie weken contact heeft met uw vader, beweert u zelf nooit te hebben gevraagd of er nog incidenten plaatsvonden na uw vertrek (CGVS, p.17). Een bevreemdende vaststelling voor iemand die naar eigen zeggen enorm begaan is met zijn gezinsleden. Bovendien dient te worden gewezen op de opmerkelijke vaststelling dat u niet op de hoogte bent van waar uw gezinsleden zich momenteel bevinden. Gezien uw veelvuldige contacten met uw vader lijkt zulks niet geloofwaardig (CGVS, p.7). Hij wist u wel te vertellen dat hij permanent op zijn werk woont en dat uw andere gezinsleden, met name uw moeder, broer en drie zussen, een tijdje na uw vertrek eveneens Afghanistan verlieten (CGVS, p.7). Hoewel u tijdens uw eerste gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), meer dan zes maanden na uw vertrek, wist te vertellen dat uw gezinsleden zich nog in Paghmani bevonden, kan u tijdens uw gehoor bij het CGVS daarentegen niet aangeven waar ze zich momenteel bevinden noch wanneer ze Afghanistan verlieten. Als antwoord op de vraag waarom u niet over deze informatie beschikt, antwoordt u dat uw vader deze informatie achterhoudt, maar waarom weet u echter niet (CGVS, p.27). Dergelijke verklaring kan niet als afdoende worden beschouwd. Het is zeer opmerkelijk dat u niet weet wat er sinds uw vertrek met uw familie zou zijn gebeurd.

Verder dient te worden gewezen op uw gebrekkige kennis omtrent Mirwais Rabe zelf, de man waarvoor uw vader reeds tien à twaalf jaar als chauffeur werkte (CGVS, p. 5). Vooreerst is het opmerkelijk dat u bij DVZ aangeeft dat Mirwais Rabe de Minister van Gezondheid is (vragenlijst, vraag 5) maar dat u op het CGVS verklaart dat hij de directeur is van een ziekenhuis (CGVS, p.4). Met deze toch wel uiteenlopende verklaringen geconfronteerd, verklaart u dat u dit antwoord niet gaf bij DVZ (CGVS, p.27), een verklaring die niet als afdoende kan worden beschouwd. De verklaring die u aflegde bij DVZ werd namelijk herhaald door een tolk die het Dari machtig is. Hoewel het CGVS zich bewust is van het feit dat fouten kunnen optreden tijdens vertalingen, is het verschil tussen zijnde directeur van een ziekenhuis en Minister van Gezondheid dermate groot dat het eerder onwaarschijnlijk lijkt dat deze fout zich voordeed. Evenmin bent u op de hoogte van andere functies die Mirwais Rabe bekleedde (CGVS, p. 27). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat Mirwais Rabe reeds verschillende jaren aan het hoofd staat van het 'Departement van Volksgezondheid' te Balkh (zie administratief dossier). Gezien u beweert dat uw vader reeds jaren voor hem werkte, mag redelijkerwijs worden verwacht dat u over deze informatie beschikt. Hiernaast dient te worden gewezen op uw algemene gebrekkige kennis van de functie van uw vader en zijn relatie met Mirwais Rabe. Zo verklaarde u dat uw vader thuis telkens werd afgezet door de lijfwachten van Mirwais Rabe, in de wagen waar hij zelf altijd mee rondreed. Bevreemdend is het dan dat u niet eens het merk van de auto van uw vader kent (CGVS, p.11), noch

dat u deze lijfwachten persoonlijk kent (CGVS, p.16). Eveneens merkwaardig is het dat u niet weet of er ooit een collega van uw vader ook bedreigingen ontving van de Taliban (CGVS, p.26). Opmerkelijk is dat u evenmin weet hoe uw vader Mirwais Rabe heeft leren kennen (CGVS, p.26), noch hoe hij aan zijn functie geraakte (CGVS, p. 11). Gezien uw vader meer dan tien jaar als enige chauffeur voor Mirwais Rabe actief was, een functie waarbij het interpersoonlijk contact tussen twee personen sowieso al aanzienlijk is, lijkt het merkwaardig dat u dergelijke zaken niet kan verduidelijken. Bovendien is het vreemd dat u Mirwais Rabe, in die lange tijd dat uw vader voor hem zou hebben gewerkt, nooit persoonlijk ontmoette (CGVS, p.16). Verder dient te worden gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen omtrent eerdere aanslagen op Mirwais Rabe. Aanvankelijk geeft u aan dat er reeds meerdere aanslagen tegen hem waren geweest maar dat hij overleefde dankzij zijn kogelvrije auto (CGVS, p.10). Verder gevraagd naar deze incidenten kan u echter slechts één voorval benoemen, namelijk een poging tot zelfmoordaanslag in het ziekenhuis (CGVS, p.15), een voorval dat absoluut niet gerelateerd is aan een kogelvrije auto. Hoewel uw vader tijdens deze aanslag ook aanwezig zou zijn geweest, kan u dit incident niet eens situeren in de tijd (CGVS, p.15). Over een aanslag gerelateerd aan een kogelvrije auto, of andere incidenten, weet u echter niets concreet te vertellen (CGVS, p.15), hoewel u wel aanvankelijk beweert dat uw vader samen was met Mirwais Rabe tijdens die incidenten (CGVS, p.15). De geloofwaardigheid omtrent deze eerdere aanslagen wordt des te meer ondermijnd wanneer u achteraf verklaart dat u geen weet heeft of uw vader bij andere incidenten betrokken was (CGVS, p.15). Dergelijk vaag en inconsistent relaas ondergraaft uw geloofwaardigheid verder.

U legt tal van foto's neer waarop Mirwais Rabe te zien is met zowel vooraanstaande figuren als met zijn chauffeur (CGVS, p 22 & 23). Het is echter merkwaardig dat u geen enkele foto voorlegt waarop u zelf te zien bent met deze chauffeur. Hiernaar gevraagd zegt u dat dergelijke foto's wel bestaan, maar dat u hier niet over beschikt (CGVS, p. 22). Men zou verwachten dat iemand die dergelijke link met zijn vader en Mirwais Rabe tracht aan te tonen, reeds de moeite zou hebben genomen om deze foto's ook te laten opsturen. Bevreemdend is eveneens dat u beweert dat uw vader degene is die u documenten verstuurd (CGVS, p. 23), maar dat de afzender genoteerd op de enveloppe ene 'M.(...) A.(...) J.(...) R.(...)' is. Gevraagd wie deze persoon is, beweert u dat deze voor u totaal onbekend is (CGVS, p. 23). Vervolgens verklaart u dat uw vader altijd op zijn werk zat en het druk had en hierdoor mogelijks de opdracht gaf aan iemand anders om deze op te sturen (CGVS, p 23). Deze uitleg is echter weinig plausibel. Uw vader was namelijk actief als chauffeur en bovendien zeer begaan met de veiligheid van zijn gezin, waardoor men redelijkerwijs kan verwachten dat hij zich zelf om deze documenten zou ontfemen.

Verder dient te worden gewezen op de weinig aannemelijke reactie van Mirwais Rabe omtrent uw vlucht uit Afghanistan. U verklaart dat Mirwais Rabe niet op de hoogte is van de bedreigingen aan het adres van uw vader (CGVS, p. 11). Op de vraag waarom uw vader Mirwais Rabe niet inlichtte over de bedreigingen die hij ontving, antwoordt u dat dit deels uit schrik was dat de Taliban zijn familie iets zou aandoen (CGVS, p.14). Gezien u beweert dat uw hele gezin Afghanistan verliet, is bovenstaande bewering zeer ongeloofwaardig. U legt daarnaast tegenstrijdige verklaringen af op de vraag of hij op de hoogte is van de poging tot ontvoering. Zo zegt u eerst dat Mirwais Rabe op de hoogte is van de poging tot uw ontvoering maar dat hij een belangrijk persoon is en daarom geen interesse toont in dit incident (CGVS, p.14). Voor een persoon die volgens u reeds meerdere aanslagen overleefde, is het weinig plausibel om een desinteresse te tonen voor de ontvoering van de zoon van zijn enige chauffeur. Later verklaart u dan weer dat Mirwais Rabe niet op de hoogte is van deze poging, maar enkel weet heeft van uw vertrek uit Afghanistan, dit omdat uw vader het hem enkele maanden na uw vertrek vertelde (CGVS, p.18). Het is echter bevreemdend dat een persoon die politiek actief is en aangetrouwde familie is van een machtig man als provinciegouverneur Atta Muhammad Nur, niet op de hoogte zou zijn van dit incident. Immers, u beweert in de week voor uw vertrek zowel verklaringen te hebben afgelegd bij de lokale politie als bij 'Nationale Veiligheidsraad' informatie die dan ook hoogstwaarschijnlijk bij Mirwais Rabe zelf terecht zou komen. In lijn met voorgenoemde lijkt het daarenboven ongeloofwaardig dat Mirwais Rabe, een man die volgens uw verklaringen reeds meerdere aanslagen overleefde, een persoon in dienst zou houden waarvan hij weet dat zijn gezinsleden vluchtten voor de Taliban (...). Verder bent u maar weinig op de hoogte van de bedreigingen die uw vader ontving. Zo verklaart u dat de Taliban uw vader opdroeg om Mirwais Rabe te vermoorden, maar kan u enkel zeggen dat hij explosieven in diens auto moest verstoppen of de man gewoon doodschieten (CGVS, p.8). Deze gebrekkige kennis ondermijnt des te meer de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Ook het feit dat u niet weet of uw vader na uw vertrek nog problemen zou hebben gekend, brengt ernstige twijfels met zich mee (CGVS, p.17). U verklaart die vraag nooit te hebben gesteld aan uw vader waar u om de twee à drie weken contact mee heeft (CGVS, p.17). Voor iemand die met dergelijke angst zijn land verliet, is deze verklaring uiterst ongeloofwaardig.

Door bovenstaand geheel van vaststellingen kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan de beweerde activiteiten van uw vader voor Mirwais Rabe. Gezien u het niet geloofwaardig maakt dat uw vader de chauffeur van Mirwais Rabe is, kan het CGVS bijgevolg weinig geloof hechten aan uw verklaring dat een poging tot ontvoering door de Taliban zou hebben plaatsgevonden. Bovendien is het zeer verwonderlijk dat u als voetganger zou zijn ontsnapt aan gewapende mannen die zich verplaatsten met de wagen. Uit uw verklaring blijkt daarenboven dat u specifiek gevisieerd werd, uw vader vermoedde namelijk dat ze u wilden ontvoeren om de druk op hem op te voeren (CGVS, p.8 &9). Gezien de Taliban u trachtte te ontvoeren terwijl u te voet naar huis ging en nadat u zoniet afscheid nam van vrienden, lijkt het er op dat ze kennis hadden over uw dagdagelijkse gedrag. Uit voorgaande mag men dan ook aannemen dat de Taliban, die bovendien ook het telefoonnummer van uw vader konden bemachtigen, ook op de hoogte zouden zijn van waar uw familie exact woonde. U verklaart nog een week thuis te hebben geleefd en niet buiten te zijn gekomen na het incident (CGVS, p.13). Voor iemand die zopas ontsnapte aan een poging tot ontvoering op weg naar huis en die beweert hierdoor doodsangsten te hebben doorstaan lijkt het weinig plausibel dat deze persoon zich gewoon thuis zou verschuilen voor de Taliban. Bovenstaande vaststellingen leiden onvermijdelijk tot de conclusie dat uw relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

(...)

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Zoals reeds hierboven besproken kunnen de door u voorgelegde foto's de link tussen u en de personen op de foto's niet aantonen. Dat de man op de foto's uw vader is, is gezien bovenstaande vaststellingen niet geloofwaardig. De taskara die u voorlegt, dient uw zagezegde minderjarigheid te bevestigen. Er kan dan ook worden getwijfeld aan de authenticiteit van dit stuk. In verband met de overige documenten die u voorlegt, met name een kopie van de taskara van uw vader, een verslag van de nationale veiligheid en een verslag van de politie dient te worden opgemerkt dat zij enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat bij u niet het geval is. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat – generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

Verzoeker voert aan dat hij getracht heeft gedetailleerd te zijn in zijn verklaringen over de tewerkstelling van zijn vader en zijn vrees en meent dat het duidelijk is dat zijn vader werd bedreigd door de taliban, aangezien ze ermee dreigden zijn familie te vermoorden indien hij niet zou ingaan op hun eis om Mirwais Rabe te vermoorden. Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat hij niet aannemelijk maakt dat zijn vader door de taliban zou zijn bedreigd. Verzoeker doet aan de motieven van de bestreden beslissing geen afbreuk door eerder afgelegde verklaringen eenvoudigweg te herhalen, maar dient daartoe pertinente argumenten aan te voeren in het licht waarvan voormelde motieven niet langer stand kunnen houden dan wel de weigeringsbeslissing op voldoende draagkrachtige wijze ondersteunen.

Verzoeker betoogt dat de twijfels met betrekking tot zijn geloofwaardigheid verdwijnen indien rekening wordt gehouden met zijn profiel. In dit verband wijst hij erop dat hij volgens zijn taskara maar zeventien jaar oud is, dat hij maar tot de achtste graad naar school is geweest, dat hij in isolatie en met weinig sociale contacten is opgegroeid daar hij omwille van de onveilige situatie niet buiten mocht van zijn vader, en dat hij met mentale problemen kampt waarvoor hij tevergeefs hulp heeft gezocht bij een dokter.

De Raad merkt op dat aan de leeftijd die vermeld staat op de door verzoeker voorgelegde taskara geen geloof kan worden gehecht in de mate dat uit het leeftijdsonderzoek is gebleken dat hij op 5 januari 2016 ouder is dan achttien jaar, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is (zie stuk 13, beslissing Dienst Voogdij). Wat betreft de genoten scholing, heeft verzoeker geen coherente verklaringen afgelegd. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker tot de derde graad van het middelbaar onderwijs naar school te zijn gegaan, terwijl hij ten

aanzien van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde tot de achtste graad naar school te zijn gegaan (stuk 16, verklaring DVZ, punt 11; stuk 6, gehoorverslag, p. 7). Niettegenstaande verzoeker over zijn leeftijd noch zijn opleidingsniveau duidelijkheid heeft verschaft, dient te worden opgemerkt dat zelfs van een persoon met een jeugdige leeftijd en beperkte scholing redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij correcte en concrete verklaringen kan afleggen omtrent de elementen die raken aan de kern van zijn asielaanspraak. Verzoekers leeftijd en (al dan niet beperkte) scholing kunnen zijn onwetendheid en vaagheid dan ook geenszins verschonen. De vastgestelde onwetendheden hebben ook geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Op grond van de enkele bewering dat verzoeker van zijn vader het verbod zou hebben gekregen om buiten te komen omwille van veiligheidsredenen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in zijn land van herkomst een geïsoleerd bestaan leidde waarbij hij maar weinig contact had met anderen. Een geïsoleerd bestaan kan hoe dan ook niet verklaren dat verzoeker niet of onvoldoende op de hoogte blijft van zaken waaromtrent mag worden verondersteld dat hij er uit eerste hand – met name zijn vader, met wie hij klaarblijkelijk wel contact had en nog steeds heeft – kennis van zou hebben genomen, zoals de bedreigingen die zijn vader zou hebben ontvangen en de persoon van Mirwais Rabe.

Wat betreft de mentale problemen die hij zou hebben en de hulp die hij daarvoor zou hebben gezocht, legt verzoeker geen enkel medisch attest neer dat deze bewering kan staven en waaruit kan blijken dat zijn geestestoestand van aard is dat zij zijn vermogen aantast om correcte en precieze verklaringen af te leggen omtrent de kern van zijn asielaanspraak.

Verzoeker meent verder dat het feit dat een medisch onderzoek heeft uitgewezen dat hij meerderjarig is nog geen bewijs inhoudt dat hij zich moedwillig als minderjarige heeft opgegeven. De verwerende partij houdt volgens hem ten onrechte geen rekening met het feit dat het Afghaanse systeem van burgerlijke stand niet steeds waterdicht is en dat men niet overal verplicht is om onmiddellijk melding te maken van een geboorte. Verzoeker benadrukt in dit verband dat zijn ouders niet geschoold zijn. De Raad meent dat deze uitleg niet kan verschonen noch verklaren waarom verzoeker zich zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitgaaf voor minderjarige gezien reeds op 15 februari 2016 door middel van een medisch onderzoek is komen vast te staan dat verzoeker meer dan achttien jaar oud was en dat verzoeker hiervan in kennis werd gesteld. Dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn van zijn meerderjarigheid, is dan ook niet aannemelijk. Objectieve informatie waaruit blijkt dat er in 2015 een algemene toename was van het aantal niet-begeleide minderjarige asielzoekers (stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift) doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verzoeker toont geenszins aan dat hij de intentie had een cassatieberoep in te dienen tegen de beslissing van de Dienst Voogdij, maar daarvan wegens overmacht werd weerhouden.

Verzoekers verwijzing naar een welbepaalde zienswijze inzake de geloofwaardigheid van asielzoekers die in Britse rechtspraak werd ontsponnen (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift) is *in casu* niet dienstig, aangezien in de continentale rechtstraditie de bindende precedentenwerking niet wordt aanvaard.

Verzoeker biedt geen enkele verklaring voor het feit dat zijn vader zijn werkzaamheden in dienst van Mirwais Rabe verder bleef uitoefenen in het licht van het gegeven dat hij desbetreffend reeds meerdere bedreigingen ontving van de taliban. Hij stelt slechts dat de verwerende partij nagelaten heeft hem hiermee te confronteren en hieromtrent verdere vragen te stellen. Geen enkele rechtsregel schrijft evenwel voor dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielzoeker vooraf moet confronteren met de informatie of de vaststellingen op grond waarvan hij zijn beslissing neemt. Het loutere gegeven dat verzoekers vader na de vlucht van zijn gezinsleden permanent op zijn werkplek zou hebben verbleven, kan niet verklaren waarom de taliban er niet in geslaagd zijn verzoekers vader op een of andere manier te vatten. Volgens verzoeker had zijn vader “*de nodige maatregelen*” genomen, maar hij licht deze niet toe en heeft er bovendien tijdens zijn gehoor geen gewag van gemaakt. Verzoeker kan bezwaarlijk menen dat zijn geloofwaardigheid niet geschaad wordt door zijn verklaring dat, hoewel hij en zijn gezinsleden moesten vluchten, zijn vader in zijn land van herkomst kan blijven en er zijn activiteiten als chauffeur in dienst van Mirwais Rabe ogenschijnlijk zonder problemen kan voortzetten.

Aangaande zijn onwetendheid wat betreft het lot van zijn familieleden sinds zijn vertrek uit zijn land van herkomst, herhaalt verzoeker slechts dat hij afhankelijk is van zijn vader om hierover informatie te verkrijgen en dat hij zelf ook niet begrijpt waarom zijn vader bepaalde informatie achterhoudt. Zoals reeds in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, is dergelijke verklaring echter niet afdoende.

Verzoeker doet bovendien geen enkele poging om te verklaren waarom hij zelf nooit aan zijn vader heeft gevraagd of er nog incidenten plaatsvonden na zijn vertrek, en dit hoewel hij naar eigen zeggen erg bezorgd is over zijn familie (stuk 6, gehoorverslag, p. 17).

De Raad stelt vast dat verzoeker ter verklaring van de vaststelling dat hij uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd over de functie van Mirwais Rabe blijft steken in louter hypothetische en algemene beweringen. Verzoeker staft op geen enkele wijze het vermoeden dat de tolk die voor hem vertaalde bij de Dienst Vreemdelingenzaken een fout zou hebben begaan, of dat het verschil tussen 'directeur van een ziekenhuis' en 'minister van Gezondheid' in het Dari dermate klein is dat het kan verklaren waarom verzoekers woorden nu eens vertaald werden als 'minister van Gezondheid' en dan weer als 'directeur van een ziekenhuis'. Verzoeker toont ook geenszins aan dat de tolken die op zijn gehoren aanwezig waren niet beëdigd waren, laat staan dat hierin een verklaring zou kunnen worden gevonden voor de vastgestelde discrepantie tussen verzoekers verklaringen. Hij wijst erop dat zijn raadsman tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een gegeven moment uitdrukkelijk vroeg om beter te vertalen, maar doet zodoende geen afbreuk aan de vaststelling dat hijzelf zowel aan het begin als aan het einde van dit gehoor heeft verklaard dat hij de tolk goed verstond en tijdens het gehoor niet aangaf dat er betreffende de tolk problemen waren (stuk 6, gehoorverslag, p. 2, 28). Waar verzoeker beweert steeds ondubbelzinnig te hebben verklaard dat Mirwais Rabe werkzaam is als directeur van een ziekenhuis, stelt de Raad vast dat uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat deze persoon reeds verschillende jaren aan het hoofd staat van het departement van Volksgezondheid van de provincie Balkh en dat verzoeker hier klaarblijkelijk niet op de hoogte van was (stuk 6, gehoorverslag, p. 27). De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarnaar verzoeker in dit verband verwijst heeft betrekking op individuele gevallen en is derhalve niet dienstig om afbreuk te doen aan de appreciatie van het asielrelaas *in casu*.

Verzoeker betoogt dat niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij méér weet te vertellen over Mirwais Rabe, aangezien hij er zelf niet voor gewerkt heeft en er ook rekening dient te worden gehouden met zijn profiel. Bovendien zouden verzoekers verklaringen niet in tegenspraak zijn met algemeen gekende feiten over Mirwais Rabe. De Raad is van oordeel dat het gegeven dat verzoeker zelf niet voor Mirwais Rabe heeft gewerkt niet kan verklaren of verschonen waarom zijn kennis van zijn vaders functie en diens relatie met zijn werkgever dermate beperkt is. Zijn vader zou immers meer dan tien jaar als enige chauffeur voor Mirwais Rabe hebben gewerkt, zodat toch kan worden verwacht dat verzoeker uit de gesprekken met zijn vader het een en ander is te weten gekomen. Zoals hoger reeds werd uiteengezet kan het door verzoeker geschetste profiel zijn opvallend gebrek aan kennis ter zake niet verschonen noch verklaren. Waar verzoeker wijst op de zaken die hij wel over Mirwais Rabe wist te vertellen, doet hij geen afbreuk aan de vastgestelde onwetendheden.

In de mate dat verzoeker gelet op de gedane vaststellingen niet aannemelijk maakt dat zijn vader de chauffeur is van Mirwais Rabe, kan er geen geloof worden gehecht aan zijn bewering dat zijn vader door de taliban zou zijn aangezocht om Mirwais Rabe te vermoorden, noch dat de taliban zouden geprobeerd hebben verzoeker te ontvoeren teneinde druk uit te oefenen op zijn vader. De informatie die door verzoeker wordt gevoegd teneinde aan te tonen dat Mirwais Rabe een belangrijk persoon is en een doelwit vormt voor de taliban is derhalve niet dienstig (stukken 4, 5 en 6 gevoegd bij het verzoekschrift).

Verzoeker wijst op de documenten die door hem werden voorgelegd. Hij meent dat ten onrechte geen onderzoeksdaten werden gesteld ten aanzien van deze documenten, en dat de authenticiteit ervan door de verwerende partij wordt betwist omdat het makkelijk is om vervalste documenten te krijgen in Afghanistan. Verzoeker citeert een passage uit een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) waaruit hij afleidt dat, onder omstandigheden, zelfs aan kopieën van originele documenten een zekere bewijswaarde toekomt. Hij merkt op dat het krachtens artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG en artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vereist is dat bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming rekening wordt gehouden met de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, volgens dewelke de feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van de Conventie van Genève *mutatis mutandis* gelijk is aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Vervolgens citeert verzoeker uit verscheidene arresten van het EHRM passages die betrekking hebben op de uit artikel 3 van het

EVRM, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 13 van het EVRM, voortvloeiende onderzoeksplicht van asielinstanties ten opzichte van documenten. Verzoeker betoogt onder verwijzing naar rapporten van UNHCR dat de authenticiteit van de door hem bijgebrachte documenten door de verwerende partij dient te worden geverifieerd indien zij daaraan twijfelt en dat moet worden nagegaan of de inhoud van deze documenten verzoekers relaas al dan niet bevestigt.

De Raad stelt vast dat aangaande de door verzoeker neergelegde documenten het volgende wordt gesteld in de bestreden beslissing: *"(...) De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Zoals reeds hierboven besproken kunnen de door u voorgelegde foto's de link tussen u en de personen op de foto's niet aantonen. Dat de man op de foto's uw vader is, is gezien bovenstaande vaststellingen niet geloofwaardig. De taskara die u voorlegt, dient uw zagezegde minderjarigheid te bevestigen. Er kan dan ook worden getwijfeld aan de authenticiteit van dit stuk. In verband met de overige documenten die u voorlegt, met name een kopie van de taskara van uw vader, een verslag van de nationale veiligheid en een verslag van de politie dient te worden opgemerkt dat zij enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat bij u niet het geval is. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat – generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker. (...)".*

Verzoekers hoger weergegeven betoog doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij met bepaalde van de door hem neergelegde documenten geen rekening zou hebben gehouden. Het weze benadrukt dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. In deze mate dringt een onderzoek van de authenticiteit van de documenten zich *in casu* niet op.

In acht genomen wat voorafgaat is het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig en wel dermate dat geen twijfel voorhanden is. De vastgestelde tegenstrijdigheden en vage en ongeloofwaardige verklaringen vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de verwerende partij zou nagelaten hebben alle in het geding zijnde belangen tegen elkaar af te wegen, dat zijn situatie niet grondig zou zijn onderzocht of dat de motieven van de bestreden beslissing niet zouden volstaan om de beslissing te dragen. In de mate dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden vermeld in artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund. Dat verzoeker van mening is dat hij zijn volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis heeft te vermelden, kan hieraan geen afbreuk doen.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de provincie Balkh, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan (EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan – Security Situation" van november 2016), opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat het grootste aandeel

van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van het land. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar e-Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar e-Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in de westelijke en zuidelijke districten, met name Chimal, Chahar Bolak, en Keshنده. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in verzoekers regio van herkomst aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Tot slot wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op hetgeen *supra* werd uiteengezet kan aan verzoeker gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en zijn dossier naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te zenden voor een uitvoerig onderzoek ten gronde. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF